

Sygn. akt I C 1181/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Izabela Kosińska-Szota

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Sypek

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2021 roku w Kłodzku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w Z. Szwajcaria

przeciwko M. O.

o zapłatę 1 879,69 zł

I. zasądza od pozwanego M. O. na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w Z. Szwajcaria kwotę 1 772,55zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt dwa złote 55/100) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 1 500zł od dnia 2 października 2018 roku;

II. oddała dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 854,98 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1181/20

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z siedzibą w Z. w Szwajcarii wniosło o zasądzenie od pozwanego M. O. kwoty 1 879,69 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 2 października 2018 r. od kwoty 1 500 zł oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. z/s w K. umowę pożyczki w dniu 31 sierpnia 2018 r., która stała się wymagalna 1 października 2018 r. Następnie pierwotny wierzyciel dokonał przelewu wierzytelności na rzecz strony powodowej.

Od wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw, w którym domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia na jego rzecz od strony powodowej kosztów procesu. Pozwany zarzucił nieudowodnienie roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości, posługiwanie się dokumentami prywatnymi przez powódkę, brak legitymacji biernej po stronie pozwanej i podniósł zarzut przedawnienia.

W piśmie przygotowawczym z dnia 30 września 2020 r. pozwany dodatkowo zaprzeczył, by był związany umową, a on zobowiązany wobec powódki do zapłaty, a nadto, by strony zawarły umowę pożyczki, brak umocowania dla osoby działającej w imieniu pożyczkodawcy, by pozwany zaakceptował przedstawiony wydruk, brak wykazania by powódka wykonała umowę, a z cesji wierzytelności nie wynika, by jej przedmiotem była dochodzona wierzytelność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 sierpnia 2019 r. (...) Sp. z o.o. z/s w K. i pozwany M. O. zawarli umowę pożyczki nr (...), zgodnie z którą pozwany miał otrzymać kwotę 1 500 zł. Całkowity koszt pożyczki wyniósł 672 zł, kwota ta stanowiła prowizję za udzielenie pożyczki, łącznie do zwrotu przez pozwanego była kwota 2 172 zł w 6 ratach miesięcznych po 362 zł.

Dowód: umowa pożyczki z załącznikami – k.14 – 19, 21, 22

Kwota pożyczki 1 500 zł została przekazana pozwanemu na rachunek (...).

Dowód: przelew z 31.08 2018 r. – k.36

W dniu 5 kwietnia 2019 r. strona powodowa (...) z/s w Z. w Szwajcarii i Spółka (...) Sp.z o.o. z/s w K. zawarły umowę zakupu wierzytelności m. in. wierzytelności przysługującej m. in. od pozwanego z tytułu umowy pożyczki nr (...).

Dowód: umowa zakupu wierzytelności z załącznikami – k.40, 42 - 56

W dniu 16 lipca 2019 r. strona powodowa sporządziła zawiadomienie o cesji wierzytelności.

Dowód: zawiadomienie – k.38

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty oraz w kolejnych pismach procesowych ograniczył się tylko do niczym niepopartych twierdzeń dotyczących braku zobowiązania w ogóle, przedawnienia roszczenia, braku legitymacji strony powodowej, braku wykonania umowy.

Przedstawione przez stronę powodową dowody nie pozostawiają żadnych wątpliwości, że pozwany zawarł umowę pożyczki w dniu 31 sierpnia 2018 r. oraz, że otrzymał kwotę pożyczki 1 500 zł przelewem na rachunek o numerze (...). Zwrócić należy uwagę, że data zawarcia umowy pożyczki i przelewu kwoty pożyczki są takie same, a więc dotyczą umowy pożyczki nr (...). Skoro strona powodowa wykazała zawarcie umowy pożyczki z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. oraz przekazanie pozwanemu kwoty pożyczki w wysokości 1 500 zł, to zgodnie z zasadą rozkładu dowodu, wynikająca z art. 6 k.c., pozwany powinien był wykazać, że nie jest posiadaczem rachunku, na który przelano pożyczkę. Strona powodowa, jak i sąd w związku z obowiązującymi przepisami Prawa bankowego nie są uprawnieni do wstąpienia do banków w sprawie procesowej o informacje dotyczące posiadaczy rachunków, ponadto w procesie obowiązuje zasada kontrydiktoryjności. Z tego względu uznać należy, że strona powodowa wykazała zarówno zasadę odpowiedzialności pozwanego oraz wysokość roszczenia, a co za tym idzie legitymację procesową bierną pozwanego, której brak zarzuciła w sprzeciwie.

Zupełnie zadziwiający jest zarzut pozwanego, że strona powodowa przedłożyła jako dowody dokumenty prywatne. Jakże miała przedstawić dowody, skoro pierwotnego wierzyciela i pozwanego łączył stosunek prywatnoprawny. Zgodnie z art.245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Stwierdzić wypada, że pierwotny wierzyciel i pozwany zawarli umowę na odległość, a do umowy doszło po założeniu aktywnego konta klienta na stronie internetowej, złożeniu wniosku i przelaniu kwoty 1 grosza tytułem opłaty rejestracyjnej na rachunek pierwotnego wierzyciela. W § 4 ust. 2 zd. 4 umowy pożyczki postanowiono, że pożyczkobiorca, czyli pozwany, zobowiązany jest dokonać tej wpłaty z rachunku bankowego, którego jest posiadaczem na rachunek bankowy pożyczkodawcy. Następnie na rachunek, z którego dokonano przelewu pożyczkodawca przelał kwotę pożyczki.

Zupełnie chybiony jest zarzut przedawnienia roszczenia. Umowa została zawarta 31 sierpnia 2018 r., spłata pożyczki rozłożona na 6 miesięcy poczynając od października 2018 r. do 3 marca 2019 r. Zatem termin wymagalności pożyczki przypadał na 3 marca 2019 r. Strona powodowa oznaczyła termin wymagalności w pozwie na 2 października 2018 r. , choć termin płatności pierwszej raty przypadał na 3 października 2018 r., co wynika z harmonogramu. Zatem biorąc

pod uwagę, że pozwanemu nie wypowiedziano wcześniej umowy pożyczki, termin przedawnienia rozpoczął swój bieg od 4 marca 2019 r. W dacie wniesienia pozwu 3 lutego 2020 r. termin ten jeszcze nie upłynął. Pozwany zresztą nawet nie uzasadnił podniesionego zarzutu przedawnienia.

Wskazać wypada, że strona powodowa wykazała swą legitymację procesową czynną. Z umowy zakupu wierzytelności z dnia 5 kwietnia 2019 r. jednoznacznie wynika, że (...) Sp. z o.o. z/s w K. przełała na rzecz strony powodowej wierzytelności określone w wykazie, zaś wykaz określa w sposób nie budzący wątpliwości, że m. in. strona powodowa nabyła od pierwotnego wierzyciela wierzytelność z tytułu umowy pożyczki nr (...). Określone zostały też kwota pożyczki oraz wysokość prowizji. Zatem strona powodowa na mocy art.510 k.c. nabyła legitymację procesową czynną wstępując w prawa pierwotnego wierzyciela.

Sąd mając na uwadze, że spór toczył się z udziałem konsumenta, jakim był pozwany dokonał sprawdzenia naliczonych kosztów pozaodsetkowych. Strona powodowa w pozwie ogólnie wskazała, że z tytułu prowizji domaga się 379,69 zł nie uzasadniając tego w żaden sposób, nawet w kolejnych pismach procesowych. Nie wynika więc, czy pozwany dokonał jakiejś wpłaty, czy strona powodowa sama obniżyła wysokość prowizji, a jeśli tak, z jakiego powodu. Skoro okoliczności te nie zostały wykazane, to sąd obniżył dochodzoną należność o kwotę 107,14 zł, ponieważ w myśl art. 36a ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

$(...) \leq (K \times 25\%) + (K \times n/R \times 30\%)$, w którym poszczególne symbole oznaczają:

(...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K - całkowitą kwotę kredytu,

n - okres spłaty wyrażony w dniach,

R - liczbę dni w roku. Dokonując obliczeń na podstawie wskazanych przepisów stwierdzić należy, że w pozaodsetkowe koszty nie powinny być przekroczyć 564,86 zł, a pierwotny wierzyciel określił prowizję na kwotę 672 zł, a więc o 107,14 zł więcej niż dopuszczalne koszty pozaodsetkowe. Skoro w pozwie strona powodowa domagała się kwoty 1 879,69 zł, to należało zasądzić kwotę 1 772,55 zł na podstawie powołanego wyżej art.36a, art.720 k.c. i art.354 § 1 k.c. z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie zgodnie z § 6 ust. 2 umowy pożyczki. Powództwo o zapłatę 107,14 zł podlegało zaś oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.100 k.p.c., ponieważ strona powodowa wygrała proces w 94 %, zaś pozwany w 6 %. Koszty strony powodowej to 967 zł (opłata od pozwu 50 zł, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa i 900 zł koszty zastępstwa procesowego), koszty pozwanego to 900 zł kosztów zastępstwa procesowego. Stronie powodowej należy się więc 908,98 zł (967 zł x 94 %), a pozwanemu 54 zł (900 x 6 %). Zatem na rzecz strony powodowej należało zasądzić koszty procesu w kwocie 854,98 zł (908,98 zł – 54).